

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 'Οδός Πατησίων αριθ. 9

Διευδόμεναι ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου.
χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Αδόλφου Βελῶ καὶ 'Ιουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις, * (συνέχ). — ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ, διή-
γημα, κατὰ μετάφρασιν Ἀραστασίας Ἀραβανῆ. — Αἰμιλίον Ζολά :
Ο ΝΑΝΤΑΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΠΙΘΕΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρησῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαι 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ δούβλια 6

ΑΠΟ 1ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(μετ' εἰκόνων)

Κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΥ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δὲν παρέστη ἡ ἀνάγκη νὰ τὴν ἐρωτή-
σωσι· τόσῳ ἔσπευδε νὰ εἶπῃ ὅ,τι ἤξευρεν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ Δακκολάρ, ὁ
ὅποτος συνελήφθη, ἦτο ἐκ τῶν δολοφόν-
ων τῆς δενδροστοιχίας Μαρμπέφ. Τὸν ἀ-
νεγνώριζε καλῶς! Ἀλλὰ δὲν ἐκαλεῖτο
Δακκολάρ. Τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα ἦτο
Γεώργιος Δαλισιέ! Ἴδου πῶς εἶχε μάθει
τοῦτο :

«Αὕτη εἶχεν εἰς Πουτῶ ἔπαυλιν συνε-
χομένην πρὸς τὴν τοῦ Σουσα. Εἶχε με-
ταβῆ ἐκεῖ τὴν πρῶταν ἐπὶ τοῦ δώματος
τούτου εὐρίσκετο περὶ τὴν δευτέραν ὠ-
ραν, ἔβλεπε δὲ τὸν Σουσα περιδιαβάζοντα
σύμμουν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὅτε εἰσήγαγον
ἕνα ἐπισκέπτην. Τὰ χαρακτηριστικὰ, ἡ
στάσις τοῦ νεοελθόντος ἔκαμαν αὐτὴν ν'
ἀνασκιρτήσῃ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν
φονέα τοῦ πρίγκιπος Χ... Ἀλλ' ὄχι! θὰ
ἤπατατο! Ὁ Σουσα ἤρξατο συνδιαλεγό-
μενος μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου· εἶχον
δὲ πλησιάζει πρὸς τὸν φραγμὸν τὸν χω-
ρίζοντα τὰς δύο ἐπαυλεῖς. Ἐπέστησε τὴν
προσοχὴν τῆς καὶ ἤκουσε μέρος τῆς συν-
διαλέξεώς των :

«—Τίς εἶσαι λοιπόν; ἔλεγεν ὁ Δακ-
κολάρ. Δὲν ἀρμύζει εἰς σὲ νὰ μέμφωσαι τὸν
Λαυρέντιον διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ πα-
τρός σου· σὺ, ὁ ὅποτος εἶσαι εἰς ἀθλιὸς
πλανόδιος ἔμπορος.

«— Ἐγὼ!

«— Ναί, σὺ ... ἐνθυμήσου λοιπὸν τὸ
πανδοχεῖον τοῦ Ροσοκορθέν, ὅπου ἔκλε-
ψες σαράντα χιλιάδας φραγκῶν· καὶ σοῦ
ἐπέτρεψαν ἔπειτα νὰ παρουσιάξῃσαι εἰς
τὸν κόσμον.

«Ὁ Σουσα, ἀκούσας τοῦτο, ἔμεινεν ἐ-
νεός· ὁ Δακκολάρ ἐξηκολούθησεν :

«—Τότε ὠνομάζεσο ἀπλῶς Μιχαήλ. Ὁ
ἄνθρωπος, ὁ ὅποτος κατέφυγε τὴν ἡμέραν
ἐκείνην εἰς ἕν ἀμαξοστάσιον συνεχόμενον
πρὸς τὸ πανδοχεῖον, δὲν ἤξιζεν, ἔστω!
Ἀλλὰ διὰ σὲ κάτι ἦτο, ἀφ' οὗ τὸν ἐλή-
στευσες.

«— Ἀρκετὰ! ἀπήντησεν ὁ Σουσα· ἂν
πρόκειται μόνον δι' αὐτὰς τὰς σαράντα
χιλιάδας, σοὶ τὰς ἀποδίδω ἀμέσως.

«— Τὰς περιφρονῶ! ὑπέλαβεν ὁ Δα-
κκολάρ ... κράτησέ τας. Θέλω μόνον νὰ
παύσης καταφρονῶν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁ-
ποῖον ἔκλεψες καὶ τὸν υἱόν του! ...

«— Τί! εἶσαι; ...

«— Ναί, ὁ Γεώργιος Δαλισιέ... ἀκού-
εις! ... ὁ Λαυρέντιος εἶνε ἀξίος διὰ τὴν
θυγατέρα σου, δός τὴν εἰς αὐτόν καὶ ἐξο-
φλοῦμεν! Δὲν θὰ μὲ ἐπανίδης πλέον... εἰ
δὲ μή... ὁ πανδοχεὺς τοῦ Ροσοκορθέν θὰ
σὲ καταγγείλῃ, καὶ ἂν δὲν τὸ πράξῃ θὰ
ἐκδικηθῶ ἐγὼ διὰ τὴν παλαιὰν αὐτὴν ὕ-
βριν, ἡ ὅποια, μέινε βέβαιος, ὅτι δὲν ἐλη-
σμονήθη».

Τοιαύτη ἐν περιλήψει ἦτο ἡ συνδιάλε-
ξις, τὴν ὅποιαν ἤκουσεν ἡ Πουλχερία·
ἦτο ὁμως βεβαία ἤδη ὅτι ἀνεγνώρισε τὸν
φονέα τῆς δενδροστοιχίας Μαρμπέφ. Ἐ-
ξῆλθεν αὕτη βιαίως· καὶ ἔστειλε τὴν θα-
λαμηπόλον τῆς ἵνα εἰδοποιήσῃ τὴν ἀ-
στυνομίαν· ἐν τοσοῦτῳ ὁ Δακκολάρ ἐξη-
φανίσθη! Ἡ Πουλχερία τότε ἀπέβη διὰ
τῆς πρώτης ἀμαξοστοιχίας, ἥτις μετέ-
βαινεν ἐν Παρισίοις, ἀπόφραξιν ἔχουσα νὰ
ἀναφερθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνο-
μίας. Ὁ Δακκολάρ ἐπεβιβάσθη εἰς τὴν
αὐτὴν ἀμαξοστοιχίαν, πιθανῶς ἐκ Κουρ-
μπεσῶ ἢ ἐξ Ἀντέρ, καὶ ἐπανῆλθεν ὁμοῦ
εἰς Παρισίους. Τὰ λοιπὰ ἦσαν γνωστὰ.

«Ὁ υἱός, ἀνέκραξε καταλήγουσα ἡ

Πουλχερία, συνέλαβε καὶ παρέδωκε τὸν
πατέρη... Ἄ! ἄ! εἶνε λαμπρόν! Τώρα
εἶνε πατροκτόνος! Εὐγε!

Χρὰ φοβερὰ ἐφαίνετο ἐξωγραφισμένη
ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

«Ἐξεδικήθη! προσέθηκεν.

Ὁ Δακκολάρ, ἐξετασθεὶς εἶτα, οὐδὲν ὠ-
μολόγησεν, ἀλλ' ἐφεῦρε μῦθον, ἵνα κερ-
δίτῃ χρόνον καὶ ἔδειξε μεγίστην ἀγανά-
κτησιν, ὅτε ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ τὴν κα-
τάθεσιν τῆς Πουλχερίας.

Ὁ Μούλ, ὅστις ἠννόει τὴν ἀγωνίαν τοῦ
Λαυρεντίου, κατῴρωσε νὰ μὴ ἀνακριθῇ
οὗτος. ἤρκεσε πρὸς τοῦτο νὰ εἶπῃ εἰς
τὸν ὑπαστυνόμον :

«Εἶνε ὁ υἱός του.

Καὶ προσέθηκε μετ' ὀλίγον :

«Θὰ ἔχετε ἐν καιρῷ πάσαν ἀπόδει-
ξιν, σὲς τὸ ὑπόσχομαι. Εἴκοσι μάρτυρες
ἐκ Γρενόβλης θὰ βεβαιώσωσι τὴν ταυτό-
τητα τοῦ Δακκολάρ! ... Καλὸν εἶνε, ἂν
εἶνε δυνατόν, νὰ καταδικασθῇ ὑπ' αὐτὸ
τὸ ὄνομα.

«Τί λέγετε;

«Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον... ἀληθῶς, συγ-
χωρήσατέ με, προσέθηκεν ὁ Μούλ· ὑπάρ-
χει αὕτη ἡ κόρη, ἡ ὅποια ἐφώναζε τὸ ὄ-
νομα τοῦ Γεωργίου Δαλισιέ ἐν μέσῳ ὁδῶ,
καὶ ἡ ὅποια εἶνε ἀκαμπτος εἰς τὴν ἐκδι-
κησίν τῆς...

Ἐπανῆλθεν εἶτα παρὰ τῷ Λαυρεντίῳ,
ὃν εὔρε μέχρις ἀπελπισίας τεθλιμμένον.

«Σηκωθῆτε, εἶπεν αὐτῷ... εἶσθε ἀ-
θῶς.

«Ἀθῶος! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος πικρῶς
στεναῆξας... νομίζετε ὅτι τὸ ἐγκλημα δὲν
μὲ ἐπιβαρύνει!

«Ὁ πατήρ σας διέπραξε τὰ ἐγκλή-
ματα...

«Τὰ ἰδικὰ μου... Ἄ! αἰσθάνομαι,
ὅτι φέρω μεγάλην εὐθύνην.

«Δὲν εἶνε ἀληθές, σιωπήσατε! ἀνέ-
κραξεν ὁ Μούλ. Καὶ πρῶτον ἐξέλθετε
ἀπ' ἐδῶ, σκεφθῆτε, καθησυχάσατε· ὅσῳ
φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ θέσις σας, μὴ καθι-
στᾶτε αὐτὴν δεινότεραν δι' ἄφρονος ἀπελ-
πισίας.

"Ελαβε δὲ τὸν Λαυρέντιον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτοῦ. "Ενευσε δὲ τῷ Τορέν, ὃν ἐπεφόρτισε μυστικῶς, νὰ τὸν συνοδεύῃ καὶ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ.

"Ὅτε οὗτος ἀνῆλθεν εἰς τινὰ ἄμαξαν :
— Περιμείνατέ με ἀπόψε, εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ, θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδω . . . θὰ συνομιλήσωμεν . . . καὶ θὰ ἐννοήσετε ἴσως ὅτι πρέπει νὰ ἐλπίζετε εἰς τὸ μέλλον.

"Ὁ Λαυρέντιος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Τορέν. Τότε μόνον συνησθάνθη τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας του καὶ κατελήφθη ὑπὸ ἀπογοητεύσεως. Ἐρρίφθη ἐπὶ ἔδρας καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον, οἷονεὶ ἀναίσθητος. Ὁ Τορέν ἠτένιζεν αὐτὸν συμπαιθῶς.

Αἰφνης ἠγέρθη, ὡς εἰ ἔλαβεν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν :

— Ναί, ἐψιθύρισε, πρέπει νὰ τὴν ἐπανίδω! Αὕτη ἀγνοεῖ τὴν ἀτιμίαν αὐτὴν. Πρέπει νὰ τῇ εἰπῶ τὸ ὕστατον χαῖρε! Ἐμπρός!

"Ὁ Τορέν ἐτρόμαξεν ἰδὼν τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς ἀπελπισίας :

— Ποῦ θὰ ὑπάγετε; ἠρώτησεν.

— Τί σὲ μέλλει; "Αφες με . . . μήπως δὲν εἶμαι ἐλεύθερος;

— "Ὅχι! εὐθύνομαι διὰ σὰς ὑπεσχέθη νὰ σὰς ἐμποδίσω ἀπὸ ἀπελπιστικόν τι κίνημα.

— "Ὅχι! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν πρόκειται περὶ τούτου. "Αφες με, ἀκόμη μίαν φορὰν!

"Ὁ Τορέν ἐφάνη ὑποπεύωντι πράγματι ὅμως παρηκολούθησεν αὐτὸν χωρὶς ὁ Λαυρέντιος νὰ ἐννοήσῃ τούτο.

"Ὁ Λαυρέντιος μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου. Ἐπανεῖδε τὸ μέρος ἔνθα πρό τινων ὥρων συνέλαβε τὸν Δακολάρ . . . τὸν πατέρα του! Ἄφῃκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἦτο ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια ὥρα. Ἐλαβεν εἰσιτήριον διὰ Πουτώ, ὃ δὲ Τορέν ἀνῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον διαμερίσμα.

Φθὰς εἰς Πουτώ, ὁ Λαυρέντιος διέτρεξε ταχέως τὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Σουσα ἄγουσαν. Δυσκόλως ἐδέχθησεν αὐτόν, χάρις δὲ εἰς τὴν ἐπιμονὴν του ἤνοιξαν αὐτῷ τὴν θύραν.

"Ὁ Σουσα ἦλθεν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ, προσπαθῶν νὰ κρύψῃ, ὑπὸ προσποιημένον μειδίαμα, τὴν ἀπὸ πρώτας κατέχουσαν αὐτὸν ταραχὴν ἄλλως τε δὲ, εἶχεν ἤδη εἶπει εἰς τὴν κυρίαν Σουσα, χωρὶς νὰ τῇ φανερώσῃ τὴν αἰτίαν, ὅτι ἔδει τοῦ λοιποῦ νὰ ὑποδέχεται καλῶς τὸν Λαυρέντιον Δαλισιέ.

— "Α! εἰσθε σεῖς, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον, δὲν σὰς ἐπερίμενα . . . τοῦλάχιστον αὐτὴν τὴν ὥραν . . .

— Ἦσυχάσατε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσω ἐπὶ πολὺ.

Ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ, ἂν ἦτο δυνατὸν, εἰς τὴν κυρίαν Σουσα καὶ τὴν Αἰμιλίαν.

— Βεβαίως ἐπανῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν, διότι ὁ καιρὸς εἶνε ἀπόψε δροσερός

. . . εἰσέλθετε λοιπὸν θὰ εὐχαριστηθῶσι διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας.

"Ἡ κυρία Σουσα καὶ ἡ Αἰμιλία ἐφάνησαν ἐπίσης ἐκπλαγεῖσαι βλέπουσαι τὸν Λαυρέντιον ἄλλ' ἢ ἐρυθρότης καὶ ἡ συγκίνησις τῆς Αἰμιλίας ἐμαρτύρουν μεγάλην χαρὰν καὶ θρίαμβον.

"Ἐπεδέχθη τὸν Λαυρέντιον μετὰ πολλῆς οἰκειότητος ἑκείνος δὲ ἐμειδίασεν ὡς εἰ ἦτο εὐτυχής.

"Ὁμίλησαν περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ἀλλ' ἡ φωνὴ των ἐμαρτύρει τὴν ἀμοιβαίαν αὐτῶν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν ὀυδὲν εἶπον περὶ τοῦ παρελθόντος εἰμὴ διὰ τὸν θάνατον τοῦ δὲ Μερὰκ ταχέως ὅμως ἐγκατέλειψαν τὸ ἀντικείμενον τούτου τῆς συνδιαλέξεως. Ἡ Αἰμιλία εἶπεν ὅτι ἐστενοχωρεῖτο πολὺ εἰς Πουτώ, εὐτυχῶς ὅμως ὁ χειμὼν ἐπλησίαζε καὶ θὰ ἐπανήρχοντο ὀριστικῶς εἰς Παρισίους, ἵνα ἐπαναλάβωσι τὰς ἐσπερίδας καὶ τὰς συναναστροφάς των.

— Ὅθ' σὰς παίξω μουσικὴν, εἶπεν αὕτη θὰ σὰς τραγωδήσω τὸ ἄσμα ἐκεῖνο, τὸ ὀποῖον σὰς ἤρесе . . . πρὸ τριῶν ἐτῶν . . . Τρία ἔτη! ἐνθυμοῦμαι ἄρα γε τὸ ἄσμα; . . . Περιμένετε! τὸ ἐνθυμοῦμαι.

Καὶ ἐλαφρὰ ὡς πτηνόν, ἔσπευσε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρξατο ἀνακρούουσα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε! εἶπεν ἐπιχαρίτως . . .

— Καθῆσατε, κύριε, καὶ ἀκούσατε.

"Ὁ Λαυρέντιος ἀκούων τὸ ἄσμα ἐκεῖνο ἐφρικίασε καὶ ὠχρίασε μετ' ὀλίγον δὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά του καὶ ἤρξατο ὀλολύζων.

— Πῶς ἀγαπάτε τὴν μουσικὴν! εἶπεν ἡ Αἰμιλία διακόπτουσα τὸ ἄσμα.

— Ὅταν τραγωδήτε σεῖς, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος διὰ φωνῆς ἀλλοιωθείσης.

Καὶ ἤρξατο γελῶσα, διότι καὶ αὕτη μετὰ δυσκολίας ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὴν συγκινήσιν τῆς.

— "Α! ἂ! εἶμαι καλὴ μουσικός, εἶπεν αὕτη . . . Κύριε Δαλισιέ, εἰσθε κόλαξ . . . ἀλλ' ἔστω! ἐπειδὴ τὸ ἄσμα αὐτὸ σὰς ἀρέσει, θὰ τὸ τραγωδήσω βραδύτερον . . . Καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης ἀρέσει πολὺ.

"Ἦτο ἤδη ἀργά. Ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμηνεν, ὃ δὲ Λαυρέντιος ἠγέρθη ἴν' ἀπέλθῃ.

— Ὅθ' ἐπανιδωθῶμεν, κύριε Δαλισιέ;

— Βεβαίως, προσέθηκεν ὁ Σουσα ἐξ εὐγυνείας.

— Τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ . . . ἀπήντησεν ὁ Λαυρέντιος τεταραγμένος . . . ἀλλ' εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ταξειδεύσω δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Εἶπεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξειδίον του καὶ ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς μετὰ συγκινήσεως.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Αἰμιλία.

— Τίποτε! . . . ὦ! τίποτε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ μειδιῶν ὁ Λαυρέντιος . . . Χαίρετε! προσέθηκεν ἀπερχόμενος.

Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθε καὶ εὐρέθη μόνος, ἤρξατο κλαῖων ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ὅάβρος! πρέπει νὰ τελειώσω, ἐψιθύρισε δὲν πρέπει νὰ ζῶ αὖριον, ὅταν ἐ-

κείνη θὰ μάθῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν Σηκουάναν.

— "Ω! διατί νὰ ζῶ, ἐψιθύρισεν. Ἐξεδίκησα τὴν μητέρα μου . . . καὶ ἐμὲ . . . ναι . . . ἀλλὰ πόσον τοῦτο μοὶ ἐστοίχισε. Ἐπρεπεν ἢ οὕτως ἢ ἄλλως νὰ γείνω πατροκτόνος!

"Ἐβάδιζε σταθερῶς πρὸς τὰ πρόσω, ὅτε αἰφνης ἀνθρωπὸς τις ἐπεφάνη ἐνωπίον του καὶ ἀνέκραξεν αὐτῷ στενωροῖα τῆ φωνῆ :

— Σταθῆτε! κύριε Δαλισιέ.

"Ἦτο ὁ Τορέν ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισεν αὐτόν.

— "Αφες με! ἀνέκραξεν.

"Ἀλλ' ὁ Τορέν ἦτο ρωμαλέος καὶ ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αὐτόν.

— "Ὅχι! εἶπεν ἡξέρω ποῦ πηγαίνετε, ἀλλὰ θὰ σὰς ἐμποδίσω, ἀπόψε τοῦλάχιστον. Ὁ κύριος Μούλ ὑπεσχέθη νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίσκεψίν σας, καὶ εἶμαι βεβαίως ὅτι σὰς περιμένει ἀνήσυχος. Ἐλθετε! ἐπανέλθωμεν εἰς Παρισίους.

"Ἐκων ἄκων ὁ Λαυρέντιος διηυθύνθη μετὰ τοῦ Τορέν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Πουτώ.

"Ὁ Μούλ, ὅστις ἀνέμενε αὐτόν εἰς τὴν ὁδὸν Πανθιέβρ, ἠγνόησε τὰ συμβάντα, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ οὐδὲ τὸν κλητῆρα, οὐδὲ τὸν Λαυρέντιον.

Προεχώρησε πρὸς τὸν Λαυρέντιον καὶ ἀτενίζων αὐτόν κατὰ πρόσωπον :

— Κύριε Δαλισιέ, εἶπε, δὲν ἐγνώριζα ὅτι θὰ γείνετε ἀνακτονος!

"Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκήρτησεν.

— Ἡ τοῦλάχιστον, προσέθηκεν ὁ Μούλ, ἐφέρθητε ὡς τοιοῦτος.

"Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς ἀπέπεμψε τὸν Τορέν, εἶτα δὲ λαμβάνων τὸν Λαυρέντιον ἀπὸ τοῦ βραχίονος :

— Πηγαίνομεν εἰς τὴν κατοικίαν σου θέλω νὰ ἐξηγηθῶμεν.

"Ὁ Λαυρέντιος ἦτο τόσῳ καταβεβλημένος, ὥστε ὁ Μούλ σχεδὸν ἔσπυρε αὐτόν.

— Διατί με κατηγορεῖτε; ἠρώτησε.

— Διατί σὰς κατηγορῶ; . . . Ἐρχεσθε ἐκ Πουτώ, δὲν ἔχει οὕτω; τί ἠθέλατε ἐκεῖ; Νὰ ἐπανιδεῖτε τὴν Αἰμιλίαν . . . διὰ τελευταίαν φορὰν, πρὶν ἢ μάθῃ τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν . . .

— "Ω! ἐψιθύρισεν ὁ Λαυρέντιος.

— Δὲν πρόκειται περὶ στεναγμῶν, ἐξηκολούθησεν αὐστηρῶς ὁ Μούλ. Πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσετε τὴν θέσιν σας, ὅσῳ φοβερὰ καὶ ἂν εἶνε αὕτη, νὰ φανῆτε ἰσχυρότερος αὐτῆς. Ἴδου ποῦ φαίνεται ὁ ἀνὴρ! Ἀντὶ τούτου, σὰς βλέπω ἀπέλιπα καὶ ἐρωτευμένον. Πρέπει νὰ παύσετε ἐπὶ μίαν ὥραν, ἀπατῶν καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, με τὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας ἐτρέφατε ἄλλοτε. Ἀλλὰ σκεφθῆτε κάλλιον καὶ μὴ θέλετε ν' αὐτοκτονήσετε. Ποῦ θὰ εὑρετε τὴν ἀναγκαιάν δραστηριότητα, διὰ νὰ ἐκπληρώσετε ἐν ὕστατον καθῆκον;

— Καθῆκον; ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλο δι' ἐμὲ.

— "Α! πιστεύετε;

— Ναί, τὸ πιστεύω . . . Δὲν δύναμαι νὰ φέρω τὸ βᾶρος τῆς δυστυχίας μου.

— Όμιλεῖτε περὶ τῆς δυστυχίας σας, ἐπέλαθεν ὁ Μούλ, καὶ δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ἔτι ἐξ ὀλοκλήρου.

— Πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος, δὲν τὴν γνωρίζω! . . . Καὶ τί περισσύτερον συμβαίνει;

— Ἦξεύρετε ἀπὸ ποῦ ἐξήλλα, πρὶν ἔλθω ἐδῶ; εἶπεν ὁ Μούλ. ἔκ τινος οἰκίας γνωστῆς σας, εἰς τὴν ὁδὸν Προαστείου Ἁγίου Ὀνωρίου, ὅπου συνέλαβα ἕνα κακοῦργον, κρυπτόμενον ὑπὸ τὸ ὄνομα Στρόγκ.

— Στρόγκ! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ Λαυρέντιος.

— Ναί... Γνωρίζω πρὸ πολλοῦ αὐτὸν τὸν κύριον Στρόγκ.

— Δὲν εἶνε λοιπὸν ἔμπορος Ἄγγλος;

— Ἐλα δά! εἶνε εἰς αἰσχροκερδῆς, κιθηλοποιός, κλέπτης καὶ φονεὺς... σύντροφος τοῦ Δακολάρ καὶ τοῦ Λουβὲν εἰς τὴν ὑπόθεσιν Βιλζούφ... καταδικασθεὶς εἰς εἴκοσιν ἐτῶν ἀναγκαστικὰ ἔργα, καὶ τελευταῖον ἀποδράσας ἐκ Νέας Καληδονίας! Τέλος ὀνομάζεται Πατέν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐρρίφθη καταβληθεὶς ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Ω! ὦ! ἐψιθύρισε κρύπτων διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον, εἶνε πολὺ! Ὅχι, ὄχι, εἶνε πολὺ!

— Τί θέλετε! οὕτως ἔχει, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Μόλις ὁ Πατέν ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν, ἤρχισε πάλιν τὰ ἴδια ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχαίου ἀρχηγοῦ του. Ὁ Δακολάρ τὸν ἐχρησιμοποίησεν ἀμέσως θέσας αὐτὸν πλησίον σας. Δι' αὐτοῦ ὁ Δακολάρ σας παρείχε συνδρομὴν, συμβουλὰς, προστασίαν...

[Ἐπειτα συνέχεια]. *

Εἰς τὸ προσεχές:

ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Κατὰ τὸν Ἄγγλον Κάρολον Βρίκεττ.

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

Α'

— Καὶ λοιπὸν, ἐπιμένετε ἀποδοκιμάζουσα τὴν πρότασίν μου;

— Παρακαλῶ, φίλτατε κύριε, ἀφετέ με νὰ ἀναπνεύσω. Εἶμαι χήρα, πρὸ ἔτους μόλις, καὶ θέλετε νὰ σκεφθῶ διὰ γάμου. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶσθε πολὺ σκληρός.

— Θὰ περιμείνω.

— Προσέξατε, διότι δὲν εἶνε διόλου ἀπίθανον νὰ προτιμήσω τὸν ἀγαμὸν βίον.

— Ω! αὐτό, κυρία, δὲν τὸ φοβοῦμαι.

— Καὶ διατί, κύριε;

— Διότι μία γυνὴ δὲν δύναται νὰ προτιμήσῃ τὸν ἀγαμὸν βίον, ἢ ὑπὸ τὸν ὄρον μόνον νὰ ἀποκτᾷ ἐραστὰς· ἐπειδὴ δὲ γνωρίζω τὸν ἀκριτὰ ἀυστηρὸν χαρακτήρὰ σας, δὲν δύναμαι νὰ σας ἐπιρρίψω τὴν μομφὴν αὐτήν.

— Σὰς ὁμολογῶ χάριτας διὰ τὴν καλὴν ιδέαν, τὴν ὁποῖαν ἔχετε περὶ ἐμοῦ,

ἀπεκρίθη ἡ διαλεγομένη δι' ὕφους ξηροῦ, συσπῶσα, καθὼς ἡ Ἁρα, τὰς ὥραιάς μελανὰς καὶ τοξοειδεῖς ὄφρυς, ἐπιμένω ἔτι ἀρνούμενη.

— Καὶ ἐγὼ ἐπιμένω ἐλπίζων. Ὑπάρχουν γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀξίαι τῆς μεγαλειτέρας σταθερότητος καὶ ἀγάπης.

— Εἶσθε λίαν φιλόφρων.

— Ἀπεναντίας, εἶμαι εἰλικρινής.

Στιγμιαία σιγὴ ἐπηκολούθησε, καθ' ἣν ἡ κυρία Δελινιὺ, ἀμελῶς κεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, παρετήρησε τὸ ἐκκρεμές καὶ ἐπανέλαβε, μετὰ τινος προδήλου ἀνυπομονησίας, τὸ ἐργόχειρον ὅπερ ἐκράτει.

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἦτο ὥραια, ἐν ὄλῃ τῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, τριάκοντα καὶ τεσσαρῶν μόλις ἐτῶν, μετ' ὃ ὑψηλὸν τῆς ἀνάστημα, τὸ πρόσωπον ἀπαστράπτων ἐκ λευκότητος καὶ στεφόμενον ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς μελαίνης κόμης, μετ' ἁγίας ἐντελεῖς καὶ πόδας κομποτάτους καὶ φιλοκόσμους. Δυστυχῶς, οἱ μελανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἡ μικρὰ ρίς τῆς, τὰ λεπτὰ καὶ ὀλίγον ἐπικαμπτόμενα χεῖλη τῆς— τεκμήρια φυσιολογικὰ σπανίως ἀπατῶντα— τῇ ἀπέδιδον δεσποτικὴν τινα ὑπερηφάνιαν καὶ ζωηρὰν θέλησιν, ἐπισκιαζούσαν τὸ σύνολον τῆς ὡς θεᾶς καλλονῆς τῆς.

Ὁ μετ' αὐτῆς συνδιαλεγόμενος τεσσαρακοντούτης ἀνὴρ, φυσιολογικῆς καλῆς καὶ γλυκείας, ἀλλ' ὀλίγον κοινῆς, τὴν παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ ἐνταυτῷ καὶ σεβασμοῦ. Ἰδὼν ὅμως τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κυρίας Δελινιὺ διευθυνομένους καὶ πάλιν πρὸς τὸ ἐκκρεμές ἠτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ, ὅτε παρετήρησεν εἰσερχομένην ἐν τῇ αἰθούσῃ νεάνιδα, ἣν ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ὑπελάμβανέ τις ὡς τὴν ἐν μικρογραφίᾳ εἰκόνα τῆς κυρίας Δελινιὺ, ἂν καὶ δὲν ἀπῆτει μεγάλην δυσκολίαν, παρατηρῶν τις αὐτὴν ἐπὶ πολὺ, νὰ διαγνώσῃ τὴν μεγάλην καὶ κατὰ πάντα σχεδὸν ἀνομοιότητα πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

Ἦτο ἀναστήματος μετρίου, εὐκάμπτου καὶ μηκύλου. Οἱ βαθύχροες ὀφθαλμοὶ τῆς ἤλεγχον ἀγγελικὴν γλυκύτητα καὶ εὐαισθησίαν· εἶχε τὸ στόμα ἐντελές, ἀβρῶς ἀνοιγόμενον καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον μειδίημα. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ, ὁμοίαζε τῇ κυρίᾳ Δελινιὺ, ὡς τὸ εὐμορφον καὶ μόλις ἡμιανοιγὲν ἄνθος πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ ἐντελῶς ἠνεφγμένον. Τὸ μὲν εἶνε μᾶλλον ὠραῖον, ἀλλὰ παρατηρεῖται ἡ προσεχὴς ἀποφύλλισίς του, τὸ δὲ δὲν εἶναι ἐντελές ἔτι, ἔχει ὅμως μεγαλειτέραν ἀνθρωπότητα καὶ πλείονα ζωὴν· καὶ τοῦτο μὲν ζῆ ἐπὶ πολὺ, ἐκεῖνο δὲ ἀριθμεῖ μίαν μόνον ἡμέρας ζωὴν.

— Καλημέρα, κύριε Βρεμόν, εἶπεν οἰκείως καὶ χαριέντως ἡ νεάνις. Λοιπὸν; ἐπανέλαβε πανούργως μειδιάσασα.

— Λοιπὸν, προσφιλεστάτη μου Φερνάνδη, εὐρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν· ἡ μήτηρ σας ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποποιεῖται.

— Ἡ σκληρά! εἶπεν ἡ Φερνάνδη, περιπτυσσομένη αἰδημόνως τὴν μητέρα τῆς.

— Μοὶ ὑπεσκέθητε, ὠραιότατη μου, ὅτι θὰ ὑποστηρίξετε τὰς ἀξιώσεις μου!

— Καὶ ἐτήρησα τὸν λόγον μου, σας βεβαιῶ, κύριε Βρεμόν. Ὑπεστήριξα μάλιστα τὴν πρότασίν σας δι' ἀκαταμαχίτου λογικῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ ἡ εὐγλωττία μου καταναλώθη ἐπὶ ματαίῳ.

— Κατηναλώθη ἐπὶ ματαίῳ! ἐψιθύρισεν ὁ κύριος Βρεμόν. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ.

— Λοιπὸν! ἄς ἐπαναληφθῇ, κύριε, εἶπεν ἡ Φερνάνδη μειδιῶσα. Θὰ συμμαχήσω μετ' ὑμῶν, θὰ ἐπαναφέρω τὸ ζήτημα, θὰ θίξω νέας χορδὰς, καὶ σας ὑπόσχομαι νὰ μὴ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου διὰ τὸν γάμον τῆς μητρός μου, ἂν μὴ παραδεχθῇ νὰ γίνετε πατριὸς μου. Ἴδου ἡ τελευταία μου ἀπόφασις. Βεβαίως ἡ μήτηρ μου εἶνε ἐλευθέρη νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει, πιστεύω ὅμως νὰ σεβασθῇ τὴν ιδέαν μου. Ἄν ἀρνηθῇ, δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἐξαναγκάσω πλείοτερον.

Ἡ θωπευτικὴ σταφυλίαν, μετ' ἧς ἡ Φερνάνδη ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἀπέσπασε τὸ μειδίημα τοῦ κυρίου Βρεμόν. Ἡ κυρία Δελινιὺ ἔμεινεν ἀδυσώπητος καὶ βεβουθισμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς.

— Ω! πιστεύσατε, φίλη μου, εἶπεν ὁ κύριος Βρεμόν ἐλαφρῶς στένων, ὅτι τὰ πάντα ἐλπίζω ἐκ τῆς εὐγενεοῦς σας μεσολαβήσεως. Παραστήσατε εἰς τὴν μητέρα σας ὅτι δὲν θὰ εὔρει ποτὲ ἴσως καρδίαν μᾶλλον ἀφωσιωμένην τῆς ἰδικῆς μου, διότι εἶμαι ἔτοιμος νὰ καταθέσω πρὸ τῶν ποδῶν τῆς τὰς γνώσεις μου, τὴν ζωὴν μου αὐτήν, ὅπως τὴν καταστήσω εὐτυχῆ.

— Τὰ πάντα θὰ τῇ ἐπαναλάβω κατὰ λέξιν, κύριε Βρεμόν· ἀλλ' ἄρα γε θὰ πραγματοποιήσετε τὰς ὥραιάς αὐτὰς διαθέσεις σας; Εἶσθε βέβαιος;

— Ἄν εἶμαι βέβαιος!

— Μοὶ εἶπον ὅτι αὐτὸ συμβαίνει δυστυχῶς εἰς πάντας τοὺς μετ' ἀφοσιώσεως ἀγαπῶντας. Ὑπόσχονται πολλὰ πρὸ τοῦ γάμου, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα...

— Μετὰ ταῦτα ὡς καὶ πρότερον. Μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι ἐπλάσθην διὰ νὰ καταστήσω εὐτυχῆ μίαν γυναῖκα.

— Καὶ τὸ πιστεύω, διότι εἶσθε ἀγαθός.

Ὁ κύριος Βρεμόν ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Φερνάνδης καὶ τὴν ἔθλιψε μετὰ διαχύσεως. Εἶτα, χαιρετίσας τὴν κυρίαν Δελινιὺ, πάντοτε περιφρόντιδα καὶ σκεπτικὴν, ἀπῆλθεν.

— Ἄ, τί ἀξιόλογος ἀνθρωπος καὶ πόσον ἐξαίρετος σύζυγος θὰ γείνη, εἶπεν ἡ κυρία Δελινιὺ, ποιούσα συγχρόνως ἀνυπόμονον χειρονομίαν. Παῦσον νὰ ρητορεύῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ μὴ ὀμιλῆς πλέον περὶ τοῦ κυρίου Βρεμόν.

— Λοιπὸν ἀντιπαθεῖτε πρὸς τὸν κύριον Βρεμόν, ἀνέκραξε ποιούσα δειλὸν πλήν χαριέντα μορφασμόν.

— Ἀκόμη χειρότερον, μοὶ προξενεῖ ἀηδῖαν.

— Ἄλλ' ἂν δὲν με ἀπατᾷ ἡ μνήμη, ἄλλοτε δὲν σοὶ ἐπροξενεῖ ἀηδῖαν. Ἐνίοτε μάλιστα ἔλεγες ὅτι ἦτο ὁ καλλίτερος καὶ πνευματώδестерος φίλος τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου. Προσέθετες μάλιστα ὅτι ἡ

εὐφύια του ἀπέρρεεν ἐκ τῆς καρδίας καὶ τοῦτο τὸν καθίστα ἔτι θελκτικώτερον.

— Καὶ τότε ἔλεγον ὅ,τι ἤθελον, καὶ τώρα λέγω ὅ,τι θέλω· τὰ αἰσθήματά μου δὲν ἔχουν ἀνάγκη τοῦ ἐλέγγου σου, κόρη μου.

Ὁ ξηρὸς τόνος, δι' οὗ ἡ κυρία Δελινιὺ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, προεδίκασαν τὴν Φερνάνδην. Κύψασα τότε ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρὸς τῆς, ἣτις προσέλαβεν ὕψος δεσποτικόν,

— Σὲ ἐλύπησα; εἶπε μετὰ θελκτικῆς αἰμυλίας, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ὑγράνθησαν ἐκ τῶν δακρῶν.

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἐφάνη ἀποδιώξασα κατὰ τι τὴν σκυθρωπότητά τῆς καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν θυγατέρα τῆς, ἐπανέλαβε διὰ τόνου ἀνεπιδέκτου ἀντιρρήσεως:

— Μὴ μοῦ ὀμιλεῖς πλέον περὶ τοῦ κυρίου Βρεμόν. Δὲν θέλω νὰ τῷ ὑποσχεθῶ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ πραγματοποιήσω. Τότε μόνον θὰ δεσμευθῶ, ὅτε πρῶτον ὑπανδρεύσω σέ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ κώδων ἤχων. Ἡ κυρία Δελινιὺ ἐλαφρῶς ἀνεκινήθη.

— Ἴσως εἶνε ἡ διδάσκαλος τοῦ κλειδοκουμβάλου, εἶπεν ἡ Φερνάνδη.

— Ἡ ὁ κύριος Ἐρρίκος δὲ Κερμπρίτσιο, εἶπε ξηρῶς ἡ κυρία Δελινιὺ.

— Πῶς! ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ σήμερον τὸ πρωὶ! εἶπεν ἐρυθρῶσα ἡ Φερνάνδη.

— Ναί, διὰ νὰ μοὶ φέρῃ μερικὰ ἔγγραφα, τῶν ὁποίων ἔχω ἀνάγκη, καὶ τὰ ὁποῖα ἔλαβε τὴν εὐγενῆ καλοσύνην νὰ παραλάβῃ παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου μου, τῇ ἀπεκριθῆ ἡ μήτηρ, ἣς τὸ βλέμμα κατέστη ἰδιαζόντως ἐξεταστικόν.

— Ὁ κύριος δὲ Κερμπρίτσιο! ἀνήγειλε συγχρόνως ὑπέρτης τις.

Ταυτοχρόνως ξανθὸς τις νεανίας, με γλυκὺ, θελκτικὸν καὶ πλήρες σοβαρότητος πρόσωπον, με περιβολὴν κομψὴν μὲν ἀλλ' ἀπλῆν, με τρόπους χαρίεις καὶ κατὰ τι περιδεεῖς, εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Μόλις ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ χαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Δελινιὺ καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς, νὰ ἐγχειρίσῃ δὲ τῇ πρώτῃ ἔγγραφά τινα, ἅτινα ἐκράτει, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ ἠκούσθη ἐκ νέου ἀγγέλλουσα:

— Ἡ διδάσκαλος τοῦ κλειδοκουμβάλου!

Ἡ Φερνάνδη ἀνέσπασε τὰς ὀφρῦς. Ἐσπευσε νὰ προσφέρει κάθισμα πρὸς τὸν νεανίαν, εἶτα, με ὀφθαλμοὺς ἀναζωογονηθέντας, με μειδιῶν ὕφος, ἐπανεκάθητο παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς, ὅτε ἡ κυρία Δελινιὺ, μετ' ἐπιπλάστου γλυκύτητος, τῇ ὑπέμνησεν ὅτι ἡ διδάσκαλος τοῦ κλειδοκουμβάλου ἐπερίμενε, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ μεταβῇ πρὸς αὐτήν. Ἡ Φερνάνδη, ὅπως τεθορυβημένη, ἐζήτησε ψελλίζουσα συγγνώμην, ἔριψε λάθρα βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἐπροχώρησε βήματά τινα. Ἀλλὰ διὰ παιδικοῦ κινήματος, πλήρους ἀξιολατρεύτου ζωηρότητος, ἐπανῆλθεν ἵνα ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα τῆς, ἣτις τὴν ἀπόθησε μετ' ἀνυπομονησίας. Εἶτα, χαιρετίσασα τὸν

νέον εὐγενῶς, ἠφανίσθη ὡς πτηνὸν ἀναλαμβάνον τὴν πτήσιν του.

— Δαίμων! εἶπεν ἡ ὠραία χήρα μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.

— Ἄν ὅλοι οἱ δαίμονες τῇ ὁμοιάζον, πιστεύω ὅτι πολλοὶ ἤθελον ἐγκαταλείψαι τὸν παράδεισον καὶ τοὺς ἀγγέλους του, χάριν τῆς κολάσεως.

— Φρονεῖτε; ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Δελινιὺ διὰ καταναγκαστικοῦ μειδιάματος.

— Φρονῶ, κυρία, ὅτι, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὴν κόρην σας θαυμασίαν, εἶνε ἡ πρὸς ὑμᾶς ὁμοιότης τῆς.

— Φιλοφρονήσεις, φίλτατε κύριε Ἐρρίκε; Καθίστασθε ὁσημέρην φιλοφρονέστερος.

— Πράγματι, ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ ὅτι δὲν εἶμαι μελαγχολικός, καὶ ἄγριος, ὡς ἤμην πρὸ ἔξ μηνῶν. Ὁ ἀὴρ τῶν Παρισίων συνετέλεσεν ὄχι ὀλίγον εἰς τὴν μεταβολὴν μου αὐτήν, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἀὴρ τῆς οἰκίας σας, κυρία.

— Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ὅτε τὸ πρῶτον σας ἐγνώρισα, εἴσθε σοβαρὸς καὶ κατηφῆς ὡς Τοῦρκος.

— Ἡ ὡς Βρετανός, ὁ ὁποῖος διήλθε ὄλην του τὴν νεότητα ἐντὸς ζοφεροῦ καὶ μονήρου πύργου, ἀντικρὺ τῆς μελαγχολικῆς ὄψεως τοῦ βρέμοντος Ὁλεανού, ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ ζοφερῆς ἀκτῆς. Ναί, ἐπανέλαβε, μεταμορφουμαι, καθίσταμαι κοινωνικός καὶ, ὡς τὸ ὁμολογῶ, ἡ ζωὴ μοὶ φαίνεται γλυκυτέρα καὶ ὠραιότερα παρὰ ποτε. Δὲν εἶμαι πλέον ὡς ἄλλοτε σχολαστικός, ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς. Ἐχω συνήθως ἀληθεῖς περιόδους φαιδρότητος καὶ μελαγχολίας. Ἄκτις ἡλίου μοὶ ἀποσπᾷ τὸ μειδιάμα, οὐρανὸς συννεφώδης με θλίβει. Ἐπὶ τέλους, πιστεύω ὅτι εἶμαι ὀλίγον τρελλός.

— Ὅχι δὲ, εἴσθε ὀλίγον ποιητής, προσφιλέστατε κύριε Ἐρρίκε! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δελινιὺ μετ' ὕψους σκεπτικοῦ! Φεῦ! ἀνεκάλυφα ἐν ὑμῖν ἐπίφοβα συμπτώματα.

— ὦ! βεβαιώθητε ὅτι ἀγαπῶ τὴν ποίησιν ἐν τῇ πράξει μόνον, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω ἐν τῷ νοσοκομείῳ, καθὼς ὁ Μαλφιλάτρος καὶ ὁ Γιλβέρτης.

— Εἶνε ἤττον κινδυνώδης, ἀφ' ὅσον ἐσκεπτόμην. Ἀλλ' εἰπέτε μοι, δὲν ὑπάρχει ἰδιαίτερα τις αἰτία, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἀποδίδετε τὴν θαυμασίαν αὐτὴν μεταμόρφωσιν σας;

— Ὑπάρχει μία, κυρία, ἀπεκριθῆ ὁ Ἐρρίκος ἀμηχανῶν.

— Ἄ! καὶ δὲν θὰ τὸ θεωρήσετε ἀδικρισίαν ἐὰν σας ἐρωτήσω ποία εἶνε; Ἄν καὶ ἐνδιαφέρομαι δι' ὅ,τι σας ἀποβλέπει.

— Ἀρὰ γε, δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ εὐρῶ ἐν ὑμῖν ἀκρατὴν εὐμενῆ καὶ καρδίαν συμπαθῆ;

— Ὅθ' εὐρετε φίλην, ἀπήντησεν ἡ κυρία Δελινιὺ τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ νεανίᾳ μετ' ἀρρήτου ἐνδιαφέροντος.

— Πόσον εἴσθε καλὴ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἀσπαζόμενος τὴν ὠραίαν χεῖρα τῆς νέας γυναικός. Ἐπιθυμῶ νὰ σας ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, ἀφοῦ με ἐνθαρρύνετε εἰς

τοῦτο. Εἶχον ἐπίσης ἀποφασίσει νὰ ὤφληθῶ ἐκ τῆς πρώτης εὐνοίας περιστάσεως, ἣτις θὰ μοὶ παρουσιάζετο, ἵνα σας κάμω ὁμολογίαν, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἀνέβαλον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ ὠραία χήρα ἠσθάνθη ῥίγος διατρέξαν ὄλον τῆς τοῦ σώμα. Ἡ ζωηρότης τοῦ βλέμματός τῆς ἐσβέσθη ὑπὸ ποιᾶς τινος ραθύμου χαυνότητος· ἀπεδέχθη μετὰ γλυκεῖας ἀδημονίας, οὕτως εἶπεῖν, τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ κυρίου Ἐρρίκου δὲ Κερμπρίτσιο, διότι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἡγάπα τὸν Ἐρρίκον καὶ τὸν ἡγάπα μετὰ πάθους.

— Εἶτε διότι ἐκληρονόμησα παρὰ τοῦ πατρός μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, τὸν σκεπτικὸν καὶ μελαγχολικὸν χαρακτήρα του, εἶτε διότι ἡ γηραιὸς πύργος καὶ ἡ Βρετανικὴ γῆ, ἔβη ἐπὶ πολὺ ἔζησα, μοὶ μετέδωσαν τὴν ἀνιαιράν των μονοτονίαν, αἰσθάνομαι συνήθως πλανωμένην περὶ ἐμὲ παγετώδη ἀχλὺν, διασκεδαζομένην κατὰ διαλείμματα ὑπὸ ἀμυδροῦς ἀκτίνος φωτός. Ἡ προδιάθεσις αὕτη μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀποστροφήν πρὸς τὸν ἔρωτα· τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ ἐν Παρισίους, ἔβη ταχέως ἐκέρσθη ἐκ τῆς τέρψεως. Περιορίσθη ἐἰς τὰς σπουδὰς, τὰς ὁποίας ἤλθον νὰ περατώσω εἰς Παρισίους, ὅτε συνήντησα φίλον τῆς οἰκογενείας μου καὶ τῆς ὑμετέρας. Γνωρίζετε πῶς με παρουσίασε πρὸς ὑμᾶς, σκεπτόμενος ἀναμφιβόλως ὅτι τιαυταὶ σχέσεις θὰ ἔχωσιν εὐτυχῆς ἀποτέλεσμα μετ' οὐ πολὺ. Δὲν ἠπατήθη, διότι ἐφ' ὅσον ἐλαμβάνετε τὴν εὐγενῆ καλοσύνην νὰ με ὑποδέχεσθε εἰς τὴν συναναστροφήν σας ἠσθάνομην διασκεδαζομένην τὴν ἀνίαν τῆς καρδίας μου καὶ ἤρχιζα νὰ ἀγαπῶ τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἐγνώριζα νὰ ἐκτιμῆσω. Παρεδιάσατε τὴν φύσιν μου, με ἐκάματε ἀνθρωπὸν τοῦ κόσμου, με κατηναγκάσατε, οὕτως εἶπεῖν, νὰ διασκεδάζω, νὰ γελῶ, νὰ χορεύω, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σπανιώτατα μοὶ συνέβη...

— Μάλιστα, ἐγείνατε εἰς τῶν καλλιτέρων βαλλιστῶν μας, διὰ τὸ ὁποῖον κολακεύομαι, εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία Δελινιὺ.

— Χάρῖς εἰς ὑμᾶς καὶ τῇ δεσποινίδι Φερνάνδην, ὑπῆρξαν στιγμαί, καθ' ἃς ἡμέλων τὴν ἐργασίαν, τὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον μόνον μου μέλημα, καὶ ἔτρεχα εἰς τὴν συναναστροφήν σας, διὰ νὰ παραδιδώμαι εἰς γλυκεῖς ρεμβασμούς, ὧν ἡ οἰκογενεῖά σας, κυρία εἶνε ἡ αἰτία καὶ ἡ τροφή. Μετὰ ποιᾶς προθυμίας δέχομαι πρόσκλησιν, ἵνα διέλθω πλησίον σας τὴν ἐσπέραν ἢ νὰ σας συνοδεύσω εἰς τὴν ἐξοχὴν! Ἡ ἡδονή, τὴν ὁποίαν τότε αἰσθάνομαι, εἶνε, τὸ ὁμολογῶ, ζωηροτάτη, θὰ ἤρκει δὲ ἵνα με συγκρατήσῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὴν εὐδαίμονα αὐτὴν κατάστασιν. Καὶ τοῦτο, τὸ χρεωστῶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τὰς προσφιλεῖς σχέσεις σας, αἱ ὁποῖαι μοὶ ἐπέτρεψαν νὰ συγκαταριθμώμαι μετὰ τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας σας, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ πνεύματός μου, λογιζομαι δὲ εὐτυχῆς νὰ τὸ φανερώσω ἤδη εἰς ὑμᾶς. Ἀλλά... Δὲν εἶνε τοῦτο μόνον.

— Μάλιστα, μητέρα μου, απήντησεν ἡ Φερνάνδη. Ἐρχόμην εἰς τὴν αἰθουσαν διὰ νὰ λάβω τὸ τετράδιον τῆς μουσικῆς, ὅτε ἤκουσα νὰ λέγετε ὅτι ὑπεσχέθητε τὴν χεῖρά μου· τότε ἀκατανίκητος δύναμις με καθήλωσεν εἰς τὴν θέσιν μου καὶ ἤκουσα τὰ πάντα.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανελάβην ἡ κυρία Δελινιὺ προσβλέπουσα τὴν Φερνάνδην διὰ τοῦ κεραυνοβόλου αὐτῆς βλέμματος, λάβε τὸ τετράδιόν σου καὶ πήγαινε.

Ἡ Φερνάνδη δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως ἢ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς μητρὸς της, ἀλλ' ἐνῶ διήρχετο τὸν οὐδὸν τῆς αἰθούσης, στραφεῖσα, ἔριψεν ἱκετευτικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ζοφερᾶς μορφῆς τῆς μητρὸς της, καὶ ἐπιστρέψασα ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της· προσβλέπουσα δὲ αὐτὴν μετ' ἐκφράσεως ἀπάτου μελαγχολίας :

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, εἶπεν, ὁ κύριος δὲ Κερμπρίτσιο, ἐκφράσας τὸν πρὸς ἐμέ ἔρωτά του με ἠρώτησεν ἀπλούστατα ἐὰν τὸν ἀγαπῶ, ἐπίσης καὶ ἐὰν συναινῶ νὰ τὸν συζευχθῶ. Τῷ απήντησα καταφατικῶς, καλὴ μου μητέρα. Μοι εἶπεν ὅτι θὰ σὰς ὠμίλει περὶ τούτου, καὶ ... ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἐὰν ἔσφαλα, σὰς ζητῶ διὰ τοῦτο συγγνώμην καὶ εἶμαι ἐτόιμη νὰ μετανοήσω διὰ τοῦτο.

Ἡ κυρία Δελινιὺ θὰ ἀπήντα πιθανῶς ἄνευ σκληρότητος εἰς τὴν κόρην της, ἂν δὲν προσέβαλλεν αὐτὴν ὡς κεραυνὸς ἢ δροσοβόλος καὶ ζωογόνος καλλονὴ τοῦ τέκνου της.

Ἐρίψε λαθραῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἐρρίκου καὶ ἀνεκάλυφεν ὅτι οὗτος παρετήρει τὴν Φερνάνδην λίαν συγκεκινημένος.

Ἡ ἄκανθα τῆς ζηλοτυπίας εἰσέδου ἐν τῇ καρδίᾳ της καὶ ἀπεκρίθη διατάττουσα τὴν κόρην της ν' ἀπέλθῃ.

— Παρέβης, κόρη μου, ὄλους τοὺς τύπους τῆς εὐπρεπειᾶς. Δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτέ, ἐκτός ἐὰν δειχθῆς ἀπὸ τοῦδε ὑποτεταγμένη καὶ πρόθυμος εἰς τὴν θέλησίν μου. Μὲ ἀκούεις; ... Ὡς πρὸς τὸν κύριον δὲ Κερμπρίτσιο, προσέθηκε μετὰ μίσους, ὅπερ ταχέως ἀναφαίνεται ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πάθους, λυποῦμαι ὅτι δὲν θὰ δύναται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὰς τιμᾷ διὰ τῶν ἐπισκέψεών του. Κατὰ τὴν παρούσαν περὶστασιν, ἡ παρούσα του ἐνταῦθα εἶνε δι' ἡμᾶς λίαν λυπηρὰ.

— Ἀπέρχομαι, κυρία, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος βαρυαλγῶν. Εἶθε νὰ μὴ διαφύγετε τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος διὰ τὸ μέγα κακόν, τὸ ὁποῖον μοι ἐπροξενήσατε. . . Χαίρετε.

Ἀκριβῶς δὲ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐγκατέλειπε τὴν αἰθουσαν, περιέβαλλε τὴν Φερνάνδην διὰ βλέμματος δι' οὗ ἐξεχύνετο ἡ ἐρωτύλος καὶ θλιβομένη ψυχὴ του.

— Εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς, εἶπε, σὰς ἀνήκω διὰ παντός, Φερνάνδη.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ κυρία Δελινιὺ ἐφρικίασε καὶ ἔδηξε τὰ χεῖλη αὐτῆς μέχρις αἵματος. Ἐπὶ τοῦ προσώπου της παρετηρεῖτο βαθυτάτη ὀργή. Ἠλεκτρίζετο, οὕτως εἶπεῖν, συγ-

χρόνως ὑπὸ τε τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος, ὅπως πᾶσαι αἱ ἰσχυραὶ φύσεις. Ἐκτοτε ὁ πρὸς τὸν Ἐρρίκον δὲ Κερμπρίτσιο ἔρωσ τῆς ὥραιας χήρας μετεβάλλετο προφανῶς εἰς ἀπέχθειαν.

— Ὑπαγε, ἐψιθύρισε αὐτὴ, δὲν θὰ γίνῃς σύζυγος τῆς θυγατρὸς μου.

Ἡ Φερνάνδη ἔκλαιεν.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ κυρία Δελινιὺ, ἡμιεκλιμένη ἐπὶ ἀνακλίντρου, ὡχρὰ καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς, ὠμοίαζε τὸ ἄγαλμα τῆς Συνοίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, περιβαλλόμενοι ὑπὸ στεφάνης ὑποκυάνου, ἤλεγχον μακρὰν ἀϋπνίαν. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ἐνῆ ἔχει φθάσει ἡ κυρία Δελινιὺ, αἱ ἀπάται ὁμοιάζουσιν ἐνίοτε μεθ' ἑλλάων, ἧτις καταστρέφει μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Καὶ ὡς γυνή, ἧτις βλέπει μετ' οὐ πολὺ ἀποφυλιζόμενα ὑπὸ βιαίου ἀνατιναγμοῦ τὰ λίαν ἠνεωγμένα ρόδα τοῦ διαδήματός της, καὶ ἧς ὁ τύπος τῶν ἐτῶν ἐκδηλοῦται ἐπὶ τοῦ πρόωγος μαρνανθέντος προσώπου της, οὕτω καὶ ἡ κυρία Δελινιὺ ὑπέστη τὴν φοβερὰν ἐκείνην μεταβολὴν ἐν τῇ ὠραιότητι της, ἣν οὐδῶς προησθάνετο. Ἀνεκύκα ἐν τῇ τεταραγμένη αὐτῆς φαντασίᾳ τὰς ἀνιαρὰς ἐκείνας ἀναμνήσεις, καὶ ἀπεφάσισε ἐπὶ τέλους νὰ μὴ συναινέσῃ εἰς τὸν γάμον τῆς Φερνάνδης. Ἄν καὶ ἡ κυρία Δελινιὺ δὲν ἦτο τέλειος τύπος κακῆς μητρὸς, ἀπέειχεν ὅμως πολὺ τοῦ νὰ εἶνε φιλόστοργος μήτηρ. Ἡ φιλαρέσκειά της κατεῖχε τὸ πλεῖστον τῆς καρδίας της μέρος, ὅπερ ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν τῶν πρὸς τὴν οἰκογένειαν αἰσθημάτων της.

Ἐβεβαίουν ὅτι ὁ κύριος Δελινιὺ ὑπέφευγεν ἐκ τῆς παραδόξου καὶ κούφου ταύτης κλίσεως τῆς συζύγου του, διηγοῦνται μάλιστα, ὅτι καὶ ἡ αἰτία ἐκείνη συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὸν πρόωρον θάνατόν του. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κυρία Δελινιὺ, πρὸ τοῦ καταστῆ μήτηρ, ὑπῆρξε γυνὴ, δὲν εἶχε δὲ ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον τὸ αἶσθημα τῆς μητρικῆς ἀφοσιώσεως, ἵνα θυσιάσῃ τὰ ἴδια αὐτῆς αἰσθήματα χάριν τῆς θυγατρὸς της. Καταληφθεῖσα ὑπὸ σφοδροῦ πρὸς τὸν Ἐρρίκον ἔρωτος, οὔτε κἂν ἐσκέπτετο νὰ συζεύξῃ τὴν Φερνάνδην μετ' αὐτοῦ. Ἐφάνετο ἔξαρτωμένη ἐκ τοῦ νέου αὐτοῦ, ὡς ἔξαρτᾶται τις ἐκ τοῦ τελευταίου ἔρωτος καὶ ἀνεκάλυπτε τὰ θριαμβευτικώτερα δίκαια ἵνα δικαιολογήσῃ τὴν καρδίαν της ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς της.

— Ὁ Ἐρρίκος πραγματικῶς εἶνε πολὺ νέος, ἐσκέπτετο, καὶ δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ μίαν γυναῖκα εὐτυχῆ. Εἰς τὴν κόρην μου ἀρμόζει σύζυγος ἔμπειρος καὶ ὄχι πολὺ νέος, τοῦ ὁποίου αἱ συμβουλαι νὰ ἔχωσι τὴν δύναμιν νὰ τὴν προφυλάξωσιν ἀπὸ τοὺς κινδύνους, οἱ ὅποιοι ἀπειλοῦσι πᾶσαν εὐεὶδῆ νεανίδα, εἰσερχομένην ἐν τῷ πραγματικῷ βίῳ. Μετὰ ἐν ἡ δίο ἀπὸ τοῦ γάμου των ἔτη, ὁ Ἐρρίκος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κόρην μου, ἵνα ἰκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν ἐκείνην, ἧτις, θάττον ἢ βράδιον, ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς σφαίρας τέως ἀγνώστους καὶ ἀσώτους. Ὅχι, Ἐρ-

ρίκε, ἀδύνατον νὰ νυμφευθῆς τὴν Φερνάνδην, δὲν θὰ εἶνε εὐτυχῆς νυμφευομένη σε, ἐπέισθην περὶ τούτου καὶ εὖρον καταληλότερον σοῦ σύζυγον.

Καὶ ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως ἐκάλυπτε τὸν ἴδιον αὐτῆς ἐγώισμόν, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς μητρικῆς στοργῆς, ὑπηρέτης ἀνήγειλε τὸν κύριον Βρεμόν.

— Ἄ! σεῖς εἴσθε, κύριε Βρεμόν, εἶπεν ἐπανειρημένη, καλῶς ἤλθατε.

— Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, κυρία, καὶ ἔτρεξα πάραυτὰ· εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Σὰς ἔγραψα ἵνα σας γνωστοποιήσω μίαν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ συνέλαβον. Ἡ πραγματοποίησίς της θὰ συμπληρώσῃ τὴν εὐτυχίαν ὑμῶν καὶ ἐτέρου προσώπου.

— Τὴν εὐτυχίαν μου; ἐπανελάβην ὁ κύριος Βρεμόν ἐκπεληγμένος· μήπως κατὰ τύχην, τὸ ἕτερον πρόσωπον εἶνε ... ἀλλ' ὄχι, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, κατόπιν τῆς χθεσινῆς ρητῆς ὑμῶν ἀποφάσεως, ἡ ὁποία μοι ἀφῆρεσε πᾶσαν ἐλπίδα.

— Πραγματικῶς, κύριε Βρεμόν, δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ. Εἶμαι ὀλιγώτερον παρὰ ποτε διατεθειμένη νὰ νυμφευθῶ. Θέλω νὰ μείνω ἐλευθέρα· εὐχαριστοῦμαι εἰς τὴν ἄνευ ἐπικρίσεων ἐλευθερίαν αὐτὴν. Θὰ ἀναμείνω ἕως ὅτου ἡ ἀηδία αὐτὴ πρὸς τὸν ἄγαμον βίον με καταλάβει. Τότε θὰ σκεφθῶ...

— Διάβολε! προσέξατε, κυρία μου, μήπως ἡ ἀηδία αὐτὴ σας καταλάβῃ ὀλίγον ἀργά, διότι δὲν εἶνε τις πάντοτε νέος καὶ ὠραίος.

— Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶμαι κάπως ὑποφερτὴ, μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ γηράσω, ἐξηκολούθησε μετὰ πικρίας ἡ κυρία Δελινιὺ, λοιπόν, ἰδοὺ λόγος ἱκανός, διὰ νὰ ἐκλέξετε ἄλλην παρὰ τὴν ἀκτινα ταύτην τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία, μετ' οὐ πολὺ, μέλλει νὰ σβεσθῇ ἐν τῇ ὀμίχλῃ τῆς νυκτός, καὶ — ἐξακολουθοῦσα τὴν μεταφορὰν — οὕτω καλλωπίζετε τὸν βίον σας μετὰ τὴν χαρμῶσαν λαμπρῶν πρῶινου ἄστρου.

— Δὲν ἐννοῶ ποσῶς τὸ ὠραῖον αὐτὸ πλὴν συμβολικὸν ὕψος σας.

— Θὰ ἐννοήσετε, πεζολόγε. Θὰ σας ὀμιλήσω μετ' ἄλλην γλῶσσαν. Εἰπέτε μοι, σὰς παρακαλῶ, πῶς εὐρίσκετε τὴν κόρην μου;

Ὁ κύριος Βρεμόν ἔμεινεν ἐμβρόντητος· ἡ κυρία Δελινιὺ ἐπανελάβε τὴν ἐρώτησιν της :

— Δὲν ἐννοεῖτε λοιπόν τὴν εἰς πεζὸν λόγον ποιήσιν, προσέθηκεν ἐγειρούσα τοὺς ὤμους.

— Τὴν κόρην σας; ... πῶς τὴν εὐρίσκω; εἶπεν ὁ κύριος Βρεμόν, ὅστις ἤρξατο νὰ ὑποπτεῖται τὸ αἷτιον τῆς ἐρωτήσεως ταύτης.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε πᾶν ὅ,τι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἐρωτήσω.

— Ἀλλὰ τὴν εὐρίσκω ... τὴν εὐρίσκω θελκτικῆν. Πολλάκις σας τὸ εἶπα. Εἶνε ἀληθὴς μαργαρίτης.

— Ἄ! καλὰ! καὶ δὲν σας φαίνεται

καλὸν πρᾶγμα ὅτι πλουτίζων τις μὲ τὸν τὸν ἀληθῆ τοῦτον μαργαρίτην — συγγνώμην, διότι ὑμεῖς ὁ ἴδιος μὲ παρακινεῖτε νὰ ἐξακολουθήσω τὸ συμβολικόν μου ὕφος — θὰ εἶνε δι' ἕνα ἀνθρωπὸν ἀληθῶς πολὺ καλὴ τύχη.

— Ὡ! βεβαίως, βεβαίως... ἀλλὰ τί κοινὸν ἔχει τοῦτο μὲ τὴν εὐτυχίαν μου.

— Ἄ! εἰσθε ἀνυπόμονοι, κύριε Βρεμόν, αὐτὸ εἶνε καλὸν σημεῖον. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἤδη μὲ ἐνοήσατε.

— Ἀμφιβάλλω περὶ τούτου.

— Λοιπὸν! ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται ἡ Φερνάνδη εἶνε εἰς ἡλικίαν γάμου, ὁ πατήρ της ἀπέθανεν αἰφνιδίως, δυνατὸν νὰ συμβῆ καὶ εἰς ἐμὲ τοῦτο· δὲν εἶνε κανεὶς βέβαιος ὅτι θὰ ζήσῃ καὶ αὐρίον. Νομίζω λοιπὸν φρόνιμον νὰ σκεφθῶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης μου, νὰ ἐξασφαλίσω τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὸ μέλλον της· εἶνε ὀλίγον ἀφρων, ὀλίγον ζωηρὰ, ὀλίγον ρωμαντικὴ, πρὸ πάντων, ἀλλὰ θὰ ζητήσω δι' αὐτὴν σύζυγον, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία καὶ ὁ χαρακτήρ νὰ ἐγγυῶνται περὶ τῆς εὐτυχίας της. Τὸν σύζυγον αὐτὸν τὸν εὖρον, καὶ εἰσθε σεῖς, κύριε Βρεμόν.

— Ἐγώ, κυρία! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Βρεμόν ὀλιγώτερον ἐκπληκτος ἢ ὅσον ἤθελε νὰ φανῆ, διότι τὸ προοίμιον ἀρκούντως εἶχε προδιαθέσει αὐτόν.

— Σὰς παρακαλῶ, τί εὐρίσκειται εἰς τοὺς λόγους μου, τὸ ὅποιον σὰς ἐκπλήττει;

— Ἀλλὰ σκεφθῆτέ το ὑμεῖς. Ἐχω διπλασίαν ἡλικίαν τῆς κόρης σας.

— Ἀδιάφορον, ἡ καρδιά δὲν γηράσκει, ἡ ἰδιότης σας πρὸ πάντων... Λοιπὸν, ἀρνεῖσθε;

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, κυρία Δελινιῦ, θέλετε νὰ ἀστείρευθῆτε. Ἐὰν ἀπεδεχόμεν τὴν ἔνωσιν αὐτὴν, ὑμεῖς ἡ ἴδια, θὰ μὲ ἐχλευάζατε διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς σταθερότητά μου καὶ θὰ εἶχατε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δίκαιον. Ἡ εἰρωνεία σας εἶνε προφανεστάτη, κυρία μου, καὶ δὲν χρειάζεται μεγάλη διορατικότητος ἵνα τὴν ἐνοήσῃ τις.

— Ὅμιλῶ σπουδαίως, κύριε Βρεμόν, εἶπεν ἡ κυρία Δελινιῦ δι' ὕψους ἀποτόμου καὶ σκυθρωποῦ, εἰς τὴν ἀνακοίνωσίν μου αὐτὴν, ἔγκειται τὸ συμφέρον ὑμῶν, καθὼς καὶ τῆς θυγατρὸς μου, καὶ δὲν ὑποκρύπτεται εἰρωνεία, ὡς νομίζετε. Εἰσθε ἀνὴρ τίμιος, κύριε Βρεμόν, ἔχετε δὲ ἐξαίρετον καρδίαν καὶ διαβλέπω εἰς ὑμᾶς ὅλα τὰ προτερήματα, τὰ ὁποῖα διακρίνουσι τοὺς καλοὺς συζύγους, καὶ τοῦτο κυρίως μὲ πείθει νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὴν τύχην τοῦ προσφιλοῦς μοι τέκνου. Σκεφθῆτέ το λοιπὸν ἀναμένω τὴν ἀπάντησίν σας.

— Ἀλλὰ κυρία, ἡ Φερνάνδη δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

— Σὰς σέβεται ὅμως, κύριε, πρᾶγμα ἀναγκασιότατον δι' ἕνα γάμον. Ὁ ἔρωσ εἶνε ἀτμίδες φωσφόρου σθενύμεναι κατὰ τὸ ἐλάχιστον φύσημα. Αἰσθημα διαρκέστερον, εἶνε προτιμότερον, προκειμένου περὶ γάμου. Δέχεσθε;

— Ὅχι! ἀκόμη ἀπεκρίθη ὁ Βρεμόν.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΑΝΗ.

ΑΠΟ 1^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ἡ ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

ΣΜΥΡΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Δ.Μ.Λ.

ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΖΟΛΛ

Ο ΝΑΝΤΑΣ

ἀιήγημα

[Τέλος]

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἡ Φλαβία εἶχεν ἀποπέμψει ἔνωρις τὴν θαλαμηπόλον της. Ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη. Μέχρι μεσονυκτίου παρέμεινεν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ ἧτις ἦτο προθάλαμος τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου. Ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, κρατοῦσα βιβλίον, ὅπερ ἐκάστοτε ἐπιπτεν ἐκ τῶν χειρῶν της, τότε δὲ ἐκείνη ἀφίετο εἰς σκέψεις. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς δὲν ἦτο ἀγέρωχον πλέον, ἐμειδία δ' ἀσθενῶς ἐνίοτε.

Ἐξαίφνης ἀνηγέρθη. Ἐκρουον εἰς τὴν θύραν.

— Τίς εἶνε;

— Ἀνοιξατε, ἀπεκρίνατο ὁ Ναντάς.

Τοσοῦτον ἐξεπλάγη, ὥστε ἤνοιξε μηχανικῶς. Οὐδέποτε ὁ σύζυγός της εἶχε μεταβῆ οὕτω παρ' αὐτῆς. Ἐκεῖνος εἰσῆλθε, τεταραγμένος καθ' ὁδὸν ἡ ὀργὴ εἶχε καταλάβει αὐτόν, διότι ἡ δεσποινὶς Σίν, ἀναμένουσα αὐτόν εἰς τὴν ἀναβάθραν, τῷ ἐπιθύρισε εἰς τὸ οὖς ὅτι ὁ κύριος δὲ Φονδέτ εὐρίσκετο παρὰ τῇ συζύγῳ του πρὸ δύω ὥρων. Τότε οὐδεμίαν περίσκεψιν ἔδειξε.

— Κυρία, εἶπε, κρύπτετε ἀνθρωπὸν ἐν τῷ δωματίῳ σας.

Ἡ Φλαβία δὲν ἀπεκρίνατο πάραυτα, τὸσον ὁ νοῦς αὐτῆς ἦτο ἀλλαχοῦ. Τέλος, ἐνόησεν.

— Εἰσθε παράφρων, κύριε, ἐπιθύρισε.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀφῆκε τὰς φιλονεικίας καὶ διηυθύνετο ἤδη πρὸς τὸ δωματίον. Τότε δι' ἐνὸς ἄλματος ἡ Φλαβία τῷ ἔφραξε τὴν εἴσοδον, ἀνακράζουσα:

— Δὲν θὰ εἰσέλθετε... εἶμαι κυρία ἐνταῦθα καὶ σὰς τὸ ἀπαγορεύω!

Φρικιώσα, ἐφρούρει τὴν θύραν. Πρὸς στιγμὴν ἀμφοτέρωθεν ἐμειναν ἀκίνητοι, μὴ προφέροντες λέξιν, ἀτενίζοντες ἀλλήλους. Ὁ Ναντάς μὲ τὸν τράχηλον καὶ τὰς χεῖρας τεταμμένας ἐφαίνετο ἔτοιμος ὅπως ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῆς καὶ διέλθῃ.

— Ἀφίστατε τὴν εἴσοδον, ἐπιθύρισε διὰ βραγχνῶδους φωνῆς. Εἶμαι ἰσχυρότερος, θὰ εἰσέλθω διὰ τῆς βίας.

— Ὅχι, δὲν θὰ εἰσέλθητε. Δὲν θέλω.

Ἐκεῖνος παραφόρως ἐπανελάμβανε:

— Κρύπτετε ἀνθρωπὸν, κρύπτετε ἀνθρωπὸν...

Ἡ Φλαβία κατεδείκνυτο ἀδιάφορος ἀ-

παξιοῦσα νὰ διαψύσῃ αὐτόν. Εἶτα, ἐπειδὴ προεχώρησεν ἐν ἔτι βήμα, εἶπεν:

— Ὑποθέσωμεν ὅτι κρύπτω τινὰ, τί σας ἐνδιαφέρει τοῦτο; Δὲν εἶμαι ἐλευθέραι;

Ὁ Ναντάς πρὸ τῆς λέξεως ἐκείνης, ἧτις ὡς μαστίγιον ἔθιγεν αὐτόν, ὠπισθοχώρησεν. Ὄντως, ἦτο ἐλευθέραι. Κατελήφθη τότε ὑπὸ ρίγους, ἠσθάνθη ὅτι ἐκείνη εἶχε δίκαιον, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐφέρετο ὡ, ἀφρον παιδίον. Ἐλησμένοι τὰς συμφωνίας τὸ ἀνόητον πάθος τοῦ καθίστανεν αὐτόν ἀπεχθῆ. Διατί νὰ μὴ μείνῃ ἐν τῷ γραφείῳ του ἐξακολουθῶν τὴν ἐργασίαν του; Τὸ αἶμα ἀπεσύρετο ἐκ τῶν παρειῶν του, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ κατέστη πελιδνὸν ἐκ τῆς ἀρρήτου ὀδύνης. Ὅποταν ἡ Φλαβία παρετήρησε τὴν ταραχὴν ἐκείνην ἀπεσύρθη ἐκ τῆς θύρας καὶ ἠδύτης κατέκλυσε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ἀπλῶς.

Καὶ αὐτὴ αὐτὴ λαβοῦσα λυχνίαν εἰσήλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ἐνῶ ὁ Ναντάς ἵστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ. Διὰ χειρονομίας τῆ ἐξέφρασεν ὅτι ἦτο ἀνωφελές, ὅτι δὲν ἤθελε, Ἄλλ' ἤδη ἐπέμενεν ἐκείνη, ἧτις φθάσασα παρὰ τὴν κλίνην ἀνύψωσε τὰ παραπετάσματα καὶ εἶδε κεκρυμμένον ὀπισθεν τὸν κύριον δὲ Φονδέτ. Τοσοῦτον ἐξεπλάγη ὥστε ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου.

— Ἀληθῶς, ἐπέλλισε πλήρως ἐκπλήξεως, ἀληθῶς, ὁ ἀνθρωπὸς οὗτος ἦτο ἐκεῖ... Ὡ! τὸ ἠγνόουν, σας ὀρκίζομαι ἐπὶ τῆς ζωῆς μου, τὸ ἠγνόουν!

Εἶτα, ἡ θέλησις αὐτῆς ὑπερίσχυσε, κατέστη ἤρεμος καὶ μετανουοῦσα διὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο κίνημα, ὅπερ ἐποίησατο ὅπως ὑπερασπίσῃ ἑαυτήν, εἶπεν εἰς τὸν Ναντάς προσπαθοῦσα ν' ἀνεύρῃ τὸν ψυχρὸν τόνον τῆς φωνῆς της:

— Εἶχατε δίκαιον, κύριε, σας ζητῶ συγγνώμην.

Ἐν τούτοις ὁ κύριος δὲ Φονδέτ ἠσθάνετο ὅτι καθίστατο γελοῖος. Πολὺ ἐπεθύμει ὅπως ὁ σύζυγός ὀργισθῆ τοῦλάχιστον. Ἄλλ' ὁ Ναντάς ἐσίγα. Ἦτο ὠχρότατος μόνον. Ἀπέστρεψε τὰ βλέμματα ἐκ τοῦ κυρίου δὲ Φονδέτ, παρετήρησε τὴν Φλαβίαν καὶ ὑπεκλίνατο πρὸ αὐτῆς προφέρων μόνον τὴν φράσιν ταύτην:

— Κυρία, συγγνώμην, εἰσθε ἐλευθέραι.

Καὶ ἀνεχώρησεν. Εἶχε καταθραυσθῆ τι ἐν αὐτῷ. Μόνος ὁ μηχανισμὸς τῶν ὀστέων καὶ μυῶν ἐλειτούργει εἰσέτι ὅποταν εὐρέθη ἐν τῷ γραφείῳ του ἐπορευθῆ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ μέρος ἐν ᾧ ἔκρυπτε πολὺσφαιρον. Ἄφ' οὗ ἐξήτασε τὸ ὄπλον, εἶπε μεγαλοφώνως, ὥσει ἐλάμβανεν ἀπέναντι ἑαυτοῦ ἐπίσημον ὑποχρῶσιον:

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ πλέον, θὰ φονευθῶ.

Ἀνέδυκε φῶς εἰς τὴν λυχνίαν, ἐκάθησεν πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἤρξατο ἠρέμα ἐργαζόμενος. Χωρὶς ἐνδοιασμοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης σιγῆς, συνέχισεν ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν φράσιν ἣν εἶχεν ἀρχίσει. Μεθοδικῶς, ἐν πρὸ ἐν, τὰ φύλλα τοῦ χάρτου συνεσσωρεύοντο. Δύω ὥρας βραδύτερον, ὅποταν ἡ Φλαβία, ἧτις εἶχεν ἐκδιώξει τὸν κύριον δὲ Φονδέτ πάραυτα, κατήλθε γυμνῶς ἵνα ἀκροασθῆ εἰς τὴν θύραν τοῦ

γραφείου, ήκουσε μόνον τὸν ἐλαφρὸν θόρυβον τῆς γραφίδος ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Ἡ Φλαβία τότε ἔκλινε καὶ παρετήρησε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ. Ὁ Ναντὰς ἔγραφε διηνεκῶς μετὰ τῆς αὐτῆς ἡμερίας· ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐζωγραφίζετο ἡεὶρήνη καὶ ἡ ἐκ τῆς ἐργασίας τέρψις, ἐν ᾧ ὁ σωλὴν τοῦ πλησίον του κειμένου ὄπλου ἔστιλβεν ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς λυχίας.

Ε'

Ἡ ἐγγὺς τοῦ κήπου τοῦ μεγάρου οἰκία ἀνῆκεν ἤδη εἰς τὸν Ναντὰς, ὅστις εἶχεν ἀγοράσει ταύτην ἐκ τοῦ πενθεροῦ του. Ἐξ ἰδιοτροπίας ἀπηγόρευσε νὰ ἐνοικιάσῃσι τὸ ἐν αὐτῇ ἀνώγειον δωμάτιον, ἐκεῖνο ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπὶ δύο μῆνας εἶχε παλαίσει κατὰ τῆς δυστυχίας, ἀμα τῇ ἐκ Μασσαλίας ἀφίξει του. Μετὰ τὴν τοιαύτην του ἀνύψωσιν πολλὰκις ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ὅπως ἀνέλθῃ καὶ κατακλεισθῇ ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ὥρας. Ἐκεῖ εἶχεν ὑποφέρει, ἐκεῖ ἐπεθύμει καὶ νὰ θριαμβεύῃ. Ὅποταν κώλυμά τι παρουσιάζετο, ἐκεῖ ἐπόθει νὰ σκέπτηται, ἐκεῖ νὰ λαμβάνῃ τὰς μεγάλας ἀποφάσεις ἐν τῷ ἐαυτοῦ βίῳ. Ἐκεῖ ἀπέβαινον οἷος ἄλλοτε ἦτο. Ἦδη δὲ, ὅποταν ἡ αὐτοχειρία κατέστη ἀναγκαία πλέον, ἐκεῖ ἀπεφάσισε νὰ ἀποθάνῃ.

Ὁ Ναντὰς ἐπέρανε τὴν ἐργασίαν του περὶ τὴν ἐνάτην πρωτὴν ὥραν. Φοβούμενος μὴ καταβληθῇ ὑπὸ τῆς κοπώσεως, ἐνιψὲ τὸ πρόσωπον δι' ἀφθόνου ὕδατος. Εἶτα ἐκάλεσεν ἀλληλοδιαδόχως πλείστους ὑπαλλήλους καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς τὰς ὁδηγίας του. Ὅποταν ἀφίκετο ὁ γραμματεὺς, ἔσχε συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ φέρῃ πάραυτα τὸ σχέδιον τοῦ προϋπολογισμοῦ εἰς τὸ Κεραμεικόν, νὰ δώσῃ δὲ ἐξηγήσεις τινὰς ἐὰν ὁ Αὐτοκράτωρ προέβαλλε νέα ἐμπόδια. Τότε ὁ Ναντὰς ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀρκούντως ἐνεργήσῃ. Κατέλειπε τὰ πάντα ἐν τάξει, δὲν ἀνεχώρει ὡς παράφρων χρεωκόπος. Τέλος ἀνῆκεν εἰς ἐαυτόν, ἡδύνατο νὰ διαθέσῃ τὸν βίον του, χωρὶς νὰ τῷ προσάψωσιν ἐγώτισμόν ἢ δειλίαν.

Ἐσήμανεν ἡ ἐνάτη. Ἠγγικεν ἡ ὥρα. Ἄλλ' ἐν ᾧ λαβὼν τὸ πολὺσφαιρον ἦν ἔτοιμος ὅπως ἐξέλιθῃ τοῦ γραφείου του, ἔδοκίμασε καὶ τὴν τελευταίαν πικρίαν. Παρουσιάσθη ἡ δεσποινὶς Σιν ζητοῦσα τὰς ὑποσχεθείσας δέκα χιλιάδας φράγκων. Ἐπλήρωσεν αὐτήν, ἠναγκάσθη δὲ καὶ νὰ ὑπομείνῃ τὴν συνδιάλεξίν της. Ἐκείνη ἐδείκνυε μητρικὴν φιλοστοργίαν, μετεχειρίζετο αὐτὸν ὀλίγον ὡς μαθητὴν εὐδοκίμησαντα. Ἐλεγεν ὅτι ἂν εἶχεν εἰσέτι διστάσει, ἡ αἰσχρὰ αὕτη συνοροῦν θὰ ὠδήγει αὐτόν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Ὁ Ναντὰς ἀνῆλθε ζωηρῶς καὶ ἐκ τῆς μεγάλης σπουδῆς ἀφῆκε τὸ κλειθρὸν ἐν τῇ θύρᾳ.

Οὐδὲν εἶχε μεταβληθεῖ. Ὁ χαρτὴς ἔφερε τὰς αὐτὰς σχισμάς, ἡ κλίνη, ἡ τράπεζα καὶ τὸ κάθισμα ἦσαν ἐκεῖ πάντοτε ἀποπνεόντα τὴν ἀρχαίαν ἔνδειαν. Ἐπὶ στιγμὴν ἀνεπνευσε τὸν ἀέρα ἐκεῖνον, ὅστις ἀνεμίμησεν αὐτῷ τοὺς ἄλλοτε ἀγῶνας

του. Εἶτα, προσήγγισεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς Παρισίους διανοιγομένην θέαν, τὰ δένδρα τοῦ μεγάρου, τὸν Σηκουάνα, τὰς κρηπίδας, ὀλόκληρον γωνίαν τῆς δεξιᾶς ὄχθης, ὅπου τὸ κύμα τῶν οἰκιῶν συνωθεῖτο, ἀνυψοῦτο, συνεχέετο μέχρι τοῦ μεμακρυσμένου Λασεζ.

Τὸ πολὺσφαιρον ἔκειτο ἐπὶ τῆς τεθραυσμένης τραπέζης, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ἦδη, δὲν ἔσπευδε πλέον, ἦτο βέβαιος ὅτι οὐδεὶς ἐκεῖ θὰ ἤρχετο καὶ ὅτι θὰ φονευθῆ ὡς θέλει. Ἀνελογίζετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, εἰς ὃ ἄλλοτε, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει τῆς αὐτοχειρίας. Ἐν ἐσπέρας ἄλλοτε, ἐν τῇ αὐτῇ θέσει ἰστάμενος, ἐπόθει νὰ καταθραύσῃ τὸ κρανίον. Ἦτο πολὺ πτωχὸς τότε, δὲν εἶχε χρήματα ὅπως ἀγοράσῃ ὄπλον, μόνον τὸ λιθόστρωτον τῆς ὁδοῦ εἶχεν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ἀποτέλεσμα ἦν τὸ αὐτό. Οὕτω, ἐν τῷ βίῳ ὁ θάνατος μόνος δὲν ἐξήπατα, ὁ θάνατος μόνον ἦτο βέβαιος καὶ ἔτοιμος ἀείποτε. Αὐτὸν μόνον ἐγίνωσκε σταθερόν, μάλιστα εἶχεν ἀναζητήσει, τὰ πάντα συνεχῶς ἐπ' αὐτοῦ κατέρρευσαν, καὶ ὁ θάνατος μόνος ἔμενε βεβαιότης. Τότε ἐλυπήθη, διότι ἔζησε δέκα ἔτη πλειότερον. Ἡ πείρα τοῦ βίου, ἣν εἶχεν ἀποκτήσει, ἀνελθὼν εἰς τὰ ὑπατα τοῦ πλουτοῦ καὶ τῆς ἰσχύος, ἐφαίνετο αὐτῷ παιδική. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ δαπάνη τῆς βουλήσεως, ἡ καταβαλλομένη τσαούτη ἰσχύς, ἀπ' οὗ ἀναμφιβόλως ἡ βούλησις καὶ ἰσχύς δὲν ἦσαν τὸ πᾶν; Ἐν πάθος ἤρκεσεν ὅπως καταστρέψῃ αὐτόν, ἀνοήτως πως ἠγάπησεν ἐμμανῶς τὴν Φλαβίαν, τὸ δὲ αἰκοδόμημα, ὅπερ ἔκτιζε, συντριβετο καὶ κατέπιπτεν ὡς χαρτίνος πύργος ὑπὸ τῆς πνοῆς παιδός. Ὡ! ἀθλιότης, ὡμοίαζε μαθητὴν ὅστις ἀναρριχᾶται εἰς δένδρον ὅπως κλέψῃ, καὶ ὅστις, θραυομένου τοῦ κλάδου ἐφ' οὗ κἀθηται, πίπτει καὶ ἀπόλλυται ἐκεῖ ὅπου ἠμάρτησεν. Ὁ βίος ἦτο ἄλογος, ἀπ' οὗ καὶ οἱ ἔξοχοι ἄνδρες ἀπέθνησκον οὕτω κοινῶς ὅπως οἱ εὐήθεις.

Ὁ Ναντὰς ἔλαβε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης πολὺσφαιρον καὶ ἐγέμιζεν αὐτὸ βραδέως. Ἐπὶ δεῦτερον λεπτόν, ἐνέδωκεν εἰς ὕστατον ἄλγος, κατὰ τὴν ὑψίστην ἐκείνην στιγμὴν. Πόσα μεγάλα πράγματα θὰ ἐποιεῖ, ἐὰν ἡ Φλαβία εἶχεν ἐνοήσει αὐτόν! Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκείνη θὰ ἐρίπτετο εἰς τὸν τράχηλόν του λέγουσα: «Σὲ ἀγαπῶ», τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ εὐρίσκε μοχλὸν δι' οὗ τὸν κόσμον σύμπαντα θὰ ὑπεκίνει. Καὶ ἡ τελευταία αὐτοῦ σκέψις ὑπῆρξε μεγάλη περιφρόνησις τῆς ἰσχύος, ἀπ' οὗ ἡ ἰσχύς, ἐκ τῆς ὁποίας τὰ πάντα ἀνέμενε, δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ αὐτῷ τὴν Φλαβίαν.

Ἀνύψωσε τὸ ὄπλον. Ἡ πρωτὴ ἦτο ἐπήρατος. Διὰ τοῦ ἠνεωγμένου παραθύρου ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο διαχέων νεανικὴν ζέσιν ἐν τῷ δωματίῳ. Πέραν, οἱ Παρισίαι, ἡ γιγαντιαία πόλις, ἤρχιζε τὴν ἐργασίαν της. Ὁ Ναντὰς ἐστήριξε τὸν σωλὴνα ἐπὶ τοῦ κροτάφου.

Ἡ θύρα ἠνεώγη βιαίως καὶ ἡ Φλαβία

εἰσῆλθε. Διὰ κινήσεως ἀπέστρεψε τὸ ὄπλον, ἡ δὲ σφαῖρα ἐνεπήγη ἐν τῇ ὀροφῇ. Τότε προσέβλεψαν ἀλλήλους. Ἡ Φλαβία τοσοῦτον ἠσθμαίνε, τοσοῦτον ἐπνίγετο, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν. Τέλος, διὰ πρώτην φοράν, εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ναντὰς, προέφερε τὴν λέξιν, ἣν ἐκείνος ἀνέμενε, τὴν μόνην λέξιν, ἣτις εἶχε τὴν δύναμιν ὅπως συγκρατήσῃ αὐτὸν ἐν τῷ βίῳ.

— Σὲ ἀγαπῶ! ἀνέκραξε ριφθισαίως τὸν τράχηλόν του καὶ πνιγομένη ἐν λυγμοῖς, ἀποσπῶσα δὲ τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην ἐκ τῆς ἐκυτῆς ὑπερηφανίας, ἐκ τῆς καταδαμασθείσης αὐτῆς ψυχῆς, σὲ ἀγαπῶ, ἐπρόσθεσε, διότι εἶσαι ἀνὴρ ἰσχυρὸς!

I. Δ. Ζ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Ἄλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΚΛΑΥΔΙΟΥ, δράμα εἰς πράξεις 3, μεταφρασθὲν ὑπὸ Λ. Π. Κανελλοπούλου. — Ἐν Ἀθῆναις. Τιμᾶται δραχμῆς.

Κοινωνικαὶ εἰκόνες. ΟΙ ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ, πρωτότυπο. μυθιστορία Ἰω. Σ. Ζερβῶ. Ἐν Κερκύρα, 1889.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριτων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

- «Μαθηλίδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὺη. Δρ. 7 (8)
 «Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετάφρασις Λάμπρου Ἐνουίλη. δρ. 3. (3,30)
 «Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 (1,80)
 «Τὰ Δύο Ἄκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50 (2)
 «Ἡ Ὁραία Παραινή» λεπ. 60 (70)
 «Παρισίαν Ἀπόκριφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺη, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 (7)
 «Ὁ Διαβολο - Σίμων», μυθιστορία Ponson-Derrail Δρ. 1,50 (1,70)
 «Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὁπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν. δρ. 1 (1,20)
 «Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολά Δρ. 3 (3,30)
 «Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 (1,20)
 Ποιήματα Ἰ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
 Χρυσόδετα » 4
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήμα λ.50 (55)
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχμ. 1,50 (1,60).
 «Οἱ Μελλάνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, σφεθῆσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννισάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. (5,50)
 «Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1,50 (1,70)
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 (2,20)